

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 586/05
17.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, др Глигорија Спасојевића, мр Сретка Јанковића и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела неовлашћеног набављања, држања и ношења ватреног оружја из члана 33. став 2. Закона о оружју и муницији, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адв.АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Чачку К. 131/04 од 14.1.2005.године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, дана 17.11.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Чачку К. 131/04 од 14.1.2005.године, ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Наведеном првостепеном пресудом, оптужени АА оглашен је кривим за кривично дело неовлашћено набављање, држање и ношење ватреног оружја из члана 33. став 2. Закона о оружју и муницији (ЗОМ) и осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године. Према оптуженом је изречена мера безбедности одузимања једне аутоматске пушке "___" калибра 7,62 мм, фабрички број __ и једног оквира за аутоматску пушку. Оптужени је обавезан да плати суду на име паушала 3.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог, наводећи да пресуду побија "са свих законом предвиђених разлога", са педлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку, као и са захтевом за обавештавање оптуженог и његовог браниоца о седници већа другостепеног суда, ради присуствовања истој.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.број 719/05 од 15.4.2005.године, предложио је да Врховни суд Србије одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог АА и да првостепену пресуду потврди.

Врховни суд је у седници већа одржаној у смислу члана 375.Законика о кривичном поступку (ЗКП), у

одсутности обавештених Републичког јавног тужиоца, оптуженог и његовог браниоца, адв.АБ, испитао побијану пресуду, размотрио остале списе предмета и предлог Републичког јавног тужиоца, из наведеног поднеска, па је након оцене жалбених навода и предлога, нашао да је жалба браниоца оптуженог неоснована.

Побијајући првостепену пресуду "из свих законом предвиђених разлога", дакле, и због битних повреда одредаба кривичног поступка, бранилац оптуженог у жалби не опредељује о којим тачно битним повредама одредаба поступка је реч, али из навода жалбе да из писмених доказа побројаних на страни 2 став трећи побијане пресуде (записника о претресању стана и других просторија, потврде о привремено одузетим предметима и извода из казнене евиденције за оптуженог) не произилазе закључци какве изводи првостепени суд, на истом месту у пресуди, у погледу времена, места и начина набављања, преношења и држања предметног оружја, произилази да се жалбом указује на противречност разлога пресуде о тим чињеницама, са стварном садржином доказа којим су исте утврђене и самим тим, на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног суда побијаном пресудом није учињена наведена битна повреда нити било која друга битна повреда одредаба поступка на коју Врховни суд сходно члану 380. став 1. тачка 1. ЗКП, пази по службеној дужности.

Наиме, тачно је да све чињенице за које првостепени суд, на страни 2 став трећи побијане пресуде, истиче да су утврђене доказима наведеним на истом месту у пресуди, не произилазе из тих доказа, конкретно из истих није било могуће утврдити место, време и начин набављања предметног оружја, ни купопродајну цену истог, а такође ни време и начин преношења оружја ни дужину трајања радње држања оружја, па је у том смислу умесна примедба браниоца, али се због наведене неспретне формулације и у суштини пропусти суда да на том месту назначи и доказ којим су ове чињенице утврђене, не може говорити о противречности разлога пресуде о одлучним чињеницама са стварном садржином изведених доказа и самим тим о битној повреди одредаба поступка на коју се жалбом указује, будући да је у даљем тексту образложења пресуде суд изнео јасне разлоге о томе које одређено одлучне чињенице и којим тачно доказима је утврдио, између осталог, да је напред означене чињенице утврдио на основу признања оптуженог.

Неосновано се жалбом браниоца првостепена пресуда побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и, с тим у вези, истиче да се суд није бавио утврђивањем да ли предметна аутоматска пушка има својство оружја у смислу члана 33. став 2. ЗОМ или је реч о трофејном или старом или неупотребљивом оружју, а на што упућују околности да је пушка употребљавана у рату у Босни и да оптужени није набављао муницију за исту.

Ово из разлога што је првостепени суд, одлучну чињеницу да је предмет извршења дела оптуженог аутоматска пушка која представља оружје у смислу члана 33. став 2. ЗОМ, утврдио на основу потпуног и јасног признања оптуженог, који ни једног тренутка током првостепеног поступка није тврдио да се ради о трофејном или старом и неупотребљивом оружју, нити да је то разлог што није набављао муницију за пушку, па извођење других доказа у односу на одлучну чињеницу у питању, супротно ставу жалбе браниоца оптуженог, није било потребно.

Према томе, чињенично стање побијане пресуде правилно је и потпуно утврђено у погледу свих одлучних чињеница, како оних које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињеница које се тичу субјективног односа оптуженог према учињеном делу, а правном квалификацијом радњи оптуженог по члану 33. став 2. ЗОМ, правилно је примењен кривични закон, па се жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда неосновано побија и због повреде кривичног закона, а без образложења овог жалбеног основа, због чега је у односу на исти Врховни суд испитао пресуду по службеној дужности, у смислу члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП.

Жалба браниоца оптуженог неоснована је и у делу којим се првостепена пресуда побија због одлуке о казни јер је првостепени суд утврдивши постојање на страни оптуженог, само олакшавајућих околности које су изнете у побијаној пресуди и правилном оценом значаја истих, а с обзиром на одсуство отежавајућих околности оптуженом за учињено дело, применом чланова 42. и 43. Основног кривичног закона (ОКЗ) изрекао казну затвора у трајању од једне године, која представља најмању меру казне која се за то дело по закону може изрећи и која се даље не може ублажавати (члан 43. став 1. тачка 1. ОКЗ) нити се за то дело може изрећи условна осуда (члан 53. став 3. ОКЗ). Стога, околности изнете у жалби

браниоца које се односе на породичне прилике оптуженог и тешку материјалну ситуацију у његовом вишечланом породичном домаћинству нису од значаја јер не могу утицати на измену изречене казне.

Одлука о мери безбедности одузимања предметног оружја, коју је Врховни суд испитао у смислу члана 380. став 2. ЗКП јер као жалбени основ није образложена, донета је правилном применом члана 69. ОКЗ, па се неосновано побија жалбом.

Неосновано се жалбом првостепена пресуда побија и због одлуке о трошковима кривичног поступка, пошто је и овај жалбени основ само истакнут, а није образложен.

Из свих изнетих разлога, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Наташа Бањац, с.р. судија,

Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

ср